

06-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - সুগন্ধি ফুল হোৱা, শ্ৰীকৃষ্ণ হৈছে এক নম্বৰ সুগন্ধি ফুল সেইকাৰণে সকলোৰে অতি মৰমৰ,
সকলোৰে নয়নত সমাহিত কৰি ৰাখে”

*প্ৰশ্ন:- লৌকিকত চুইট (মিঠা) সমন্ধ কোনটো আৰু চুইটেষ্ট (আটাইতকৈ মিঠা) বুলি কাক কোৱা হ'ব?

*উত্তৰ:-লৌকিকতো পিতাকেই চুইট বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলেও কোৱা আমাৰ আটাইতকৈ মৰমৰ চুইট ফাদাৰ, আমি তেওঁৰ মৰমৰ সন্তান। চুইটেষ্ট বুলি শিক্ষকক কোৱা হ'ব কিয়নো শিক্ষকে পাঠ পঢ়ায়। জ্ঞান হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস। তোমালোকেও প্ৰথমে জ্ঞান পোৱা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি এই জ্ঞান ধাৰণ কৰিব লাগে আৰু অন্যকো কৰাব লাগে।

*গীত:- মৰনা তেৰি গলি মে.... (মৰিম তোমাৰ গলিতেই...)

ওম শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। যেতিয়া কোনোবা মৰে, অন্য মাঁ-পিতাৰ ওচৰত গৈ জন্ম লয়। পিতাক অভিনন্দন দিয়া হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি আত্মাসকল অবিনাশী। সেয়া শৰীৰৰ কথা। এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা লয় অৰ্থাৎ এজন পিতাকক এৰি অন্য এজন পিতাকৰ ওচৰলৈ যায়। তোমালোকে ৪৪ সাকাৰী পিতা পাইছা। বাস্তৱত নিৰাকাৰ পিতাৰ সন্তান হোৱা। তোমালোক আত্মাসকল নিৰ্বাণধাম-শান্তিধামৰে নিবাসী হোৱা। য'ত পিতাৰ সৈতে সকলোৰে বাস কৰে। সেইখনক আত্মাসকলৰ দুনিয়া বুলি কোৱা হ'ব। তোমালোক আত্মাসকলো তাতে থাকা, বাবাওঁ তাতে থাকে। ইয়াত লৌকিক পিতাৰ সন্তান হোৱাৰ পিছত তেওঁক (বাবাক) পাহৰি যোৱা। সত্যযুগত পিতাক কোনেও স্মৰণ নকৰে। বুদ্ধি তললৈ আহি যায়। তেওঁক মনত পেলালে ক'বা - অ' বাবা। এওঁকো (ব্ৰহ্মা) বাবা বুলি কোৱা হয়। তেৱোঁ পিতা হয়। লৌকিক পিতাক ইয়াত দেখা যায়। পাৰলৌকিক পিতাক আহ্বান কৰিলে দৃষ্টি ওপৰলৈ যায়। এতিয়া তোমালোক সেইজন পিতাৰ হৈ গৈছা। তোমালোকে জানা প্ৰথমে আমি পৱিত্ৰ আছিলো, ৰাজ্য-ভাগ্য পালো, এতিয়া ৪৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ হ'ল। দুখী হৈ পৰিছো সেয়েহে পিতালৈ মনত পেলাওঁ। এই বস্ত্ৰ (শৰীৰ) পিন্ধোতে-পিন্ধোতে (ধাৰণ কৰোতে কৰোতে) এতিয়া তমোগুণী হৈ গ'ল। প্ৰথমে আত্মা আৰু শৰীৰ - দুয়োটাই সতোপ্ৰধান আছিল। পিছত আত্মা সতো, ৰজো, তমো অৱস্থালৈ আহে। প্ৰথমে গ'ল্ডেন (সোণালী) আছিল পিছত চিলভাৰ (ৰূপালী), কপাৰ (তাম), আইৰণ (লৌহ) অৱস্থালৈ আহিল। ইয়াক অলংকাৰ বুলিও কোৱা হয়। সোণত খাদ মিহলোৱা হয় নহয় জানো। বাবাই বুজায় এতিয়া তোমালোক আত্মাসকল পতিত হৈ গৈছা। সোণ ক'লা পৰি গৈছে। তোমালোক ক'লা অপৱিত্ৰ হৈ গৈছা। আগতে তোমালোক আত্মাসকল পৱিত্ৰ আছিল, শৰীৰো পৱিত্ৰ আছিল, এতিয়া আকৌ পৱিত্ৰ শৰীৰ কেনেকৈ ল'বা? কি স্নান কৰিলে? স্নান কৰিলেতো একো নহয়। আত্মাই মিনতি কৰে - হে পতিত-পাৱন বাবা। 'বাবা' শব্দটো কিমান মিঠা! বহুত ভাল। ভাৰততে 'বাবা' শব্দ আছে। সন্তানে 'বাবা-বাবা' বুলি কৈ থাকে। এতিয়া তোমালোকে জানিলা আমি আত্মা-অভিমানী হৈ বাবাৰ হ'লোঁ। বাবাই কয় - মই প্ৰথমতে তোমালোকক স্বৰ্গলৈ পঠিয়াই দিছিলোঁ। ভূমিকা পালন কৰি কৰি আহি এতিয়া অন্তিমত উপস্থিত হৈছা। অন্তৰ্বেৰে সদায় বাবা-বাবা বুলি কৈ থাকা। তোমালোকে জানিলা বাবাৰ আগমন হৈছে। তেওঁকেই সকলোৰে স্মৰণ কৰে যে হে পতিত-পাৱন বাবা আহা, আহি পতিতক পাৱন বনোৱাহি। সকলোৰে নিজৰ নিজৰ ভাষাৰে মাতে। যেতিয়া দুনিয়া পুৰণি হয় তেতিয়া

মাতে। গতিকে নিশ্চয় সংগমতেই আহিব। এইয়াও তোমালোকে জানা। শাস্ত্ৰবিলাকতো অগ্ৰম-বগ্ৰম বহুত লিখি দিছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ দৃঢ় নিশ্চয় আছে যে আমাৰ আটাইতকৈ মৰমৰ, আটাইতকৈ মৰমিয়াল পিতা হয়। বাবাইও কয় – চুইট (মিঠা;প্ৰিয়) চিল্ড্ৰেন (সন্তানসকল)। চুইট, চুইটাৰ, চুইটেষ্ট। এতিয়া চুইট কোন? লৌকিক সম্বন্ধতো পিতায়েই চুইট হয়। আকৌ চুইটেষ্ট বুলি কোৱা হ'ব শিক্ষকক। শিক্ষক ভাল হয়। আকৌ পঢ়াইও। কোৱাও হয় –জ্ঞান হৈছে আয়ৰ উৎস। গতিকে এই জ্ঞানো আয়ৰ উৎস।

যোগক স্মৰণ কৰা আৰু জ্ঞানক নলেজ বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে –তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি গঢ়ি তুলিছিলোঁ। সেইবাবেইটো শিৱ জয়ন্তী পালন কৰা হয়। কিন্তু শিৱবাবা কেনেকৈ আহিল – এইটো কোনেও নাজানে। চিত্ৰত ত্ৰিমূৰ্তি আছে, শিৱবাবা আছে ওপৰত। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা, স্থাপনা কোনে কৰায়? কৰনকৰাৱনহাৰ হৈছে শিৱবাবা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ ওপৰত হৈছে শিৱ। তেওঁলোক হৈছে ৰচনা। তেওঁলোকৰ ৰচয়িতা হৈছে শিৱ। তেখেত হৈছে নিৰাকাৰ। এইখন হৈছে সাকাৰী সৃষ্টি। এয়া হৈছে সৃষ্টি চক্ৰ যি পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। সূক্ষ্ম বতনক সৃষ্টিৰ চক্ৰ বুলি নকয়। এই মনুষ্য সৃষ্টিখনেহে চক্ৰ লগায়। বাকী সূক্ষ্মবতন বা মূলবতনৰ ক্ষেত্ৰত এই চক্ৰৰ কথা নাহে। এতিয়া হৈছে কলিযুগ নৰক। সত্যযুগ হৈছে স্বৰ্গ। এতিয়া নৰকবাসীক স্বৰ্গবাসী কোনে বনাব? বাম মার্গত যোৱা বাবেই পতিত হৈ যায়। দিনে প্ৰতিদিনে সুখৰ পৰা দুখলৈ আহি থাকে। দুনিয়া তমোপ্ৰধান হৈ যায়, তেতিয়া কয় এয়া একেবাৰে তমোগুণী বুদ্ধি। এয়া বহুত সতোপ্ৰধান বুদ্ধি, যেন দেৱতাৰ সমান। বাস্তৱত দেৱতাসকলৰহে পূজা হ'ব লাগে। কিন্তু দেৱতাতো এই সময়ত কোনো নহয় কিয়নো দৈৱী গুণ তেওঁলোকৰ মাজত নাই। খ্ৰীষ্টিয়ান সকলে যীশুখ্ৰীষ্টক জানে। তেওঁক পূজা কৰে। ভাৰতবাসীয়ে নিজকে দেৱী-দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰে। নামটো বহুতৰে আছে – অমুক দেৱী, অমুক দেৱতা। কিন্তু সেই গুণবোৰতো নাই। গীতো গায় – মই নিগুণীৰ কোনো গুণ নাই....। আত্মাই কাৰ সন্মুখত এনেকৈ কয়? পিতাৰ সন্মুখত কোৱা উচিত। পিতাক পাহৰি ভাতৃসকলৰ পিছত পৰিছেগৈ। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰো ভাতৃয়েই নহয় জানো। তেওঁলোকৰ পৰা একো পোৱা নাযায়। ভাতৃসকলক পূজা কৰি থাকে, অধঃপতিত হৈ থাকে। এতিয়া তোমালোকেতো ফাদাৰৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। ফাদাৰক কোনেও নাজানে। ফাদাৰক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। হেৰ', ফাদাৰৰ নাম কি? কৈ দিয়ে তেওঁতো নাম-ৰূপৰ পৰা মুক্ত। হেৰ', তোমালোকে এফালে অখণ্ড জ্যোতি স্বৰূপ বুলি কোৱা তেন্তে নাম ৰূপৰ পৰা পৃথক বুলি কেনেকৈ ক'বা? এয়াও বুজি পোৱা – বিধিৰ বিধান অনুসৰি সকলোৱে তমোপ্ৰধান হ'বই লাগিব। পিচত যেতিয়া পিতা আহিব তেতিয়া সকলোকে সতোপ্ৰধান বনাব। আত্মা পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। সকলো আত্মা পিতাৰ সৈতে নিবাস কৰোঁতা। নতুন দুনিয়াৰ পৰা পুৰণা দুনিয়া হ'বই লাগে।

তোমালোকে জানা এতিয়া আমি বাবাৰ হৈছো। বাবা আহিছে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা কৰায়। পিতাই কয় – মই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ আধাৰ লওঁ। ভাগ্যশালী ৰথত আৰোহী হওঁ। ৰথত নিশ্চয় আত্মাতো থাকিব নহয়। কোৱা হয় ভাগীৰথে গঙ্গা আনিলে। এতিয়া গঙ্গা জঁটাৰ পৰা কেনেকৈ ওলাব? এয়াতো পাহাৰৰ পৰা মিঠা পানী নামি আহে। সাগৰৰ পৰা ডাৱৰ ভৰাই পুনৰায় বৃষ্টিপাত কৰে। আজিকালি চাইন্সৰ (বিজ্ঞানৰ) শক্তিয়ে পানী মিঠা কৰি দিয়ে। নেচাৰেল (প্ৰাকৃতিক) ডাৱৰে কিমান বৃষ্টিপাত কৰে। কিমান পানী আহে। বানপানী হৈ যায়। ক'ৰ পৰা ইমান পানী আহে? ডাৱৰেই শুহি লয়। বাকী ইন্দ্ৰ আদি একো নাই। এয়াতো ডাৱৰ ভৰপূৰ হৈ পুনৰ বৃষ্টিপাত কৰে। বাস্তৱত এয়া হ'ল জ্ঞানৰ বৃষ্টিপাত। এয়া নলেজ (জ্ঞান)। ইয়াৰ দ্বাৰা কি হয়? পতিতৰ পৰা পাৱন হয়। গঙ্গা-যমুনা নদী সত্যযুগতো থাকিবই। এনেকৈ কয় যে তাত কৃষ্ণই খেলা-ধুলা আদি কৰিছিল। বাস্তৱত তেনেকুৱা কোনো কথা নাথাকে। তাতো কৃষ্ণৰ বহুত যত্নৰে

প্ৰতিপালন হয়। বহুত ভাল ফুল নহয় জানো। ফুল কিমান ভাল লাগে। ফুলৰ পৰাই সুবাস লয়। কাঁইটৰ পৰা কেতিয়াবা সুবাস লয় জানো? এইখন হয়েই কাঁইটৰ জংঘল। নিৰাকাৰ পিতাই কয় মই আহি ফুলৰ বাগিচা বনাওঁ, সেইবাবে বাবুলনাথ নামো ৰাখে। বাবুলে কাঁইটক ফুল বনাই সেইবাবে মহিমা গোৱা হয় – কাঁইটক ফুল বনাওঁতা নাথ। গতিকে বাবাৰ প্ৰতি কিমান মৰম থাকিব লাগে। লৌকিক পিতা থকা সত্ত্বেও আত্মাই পাৰলৌকিক পিতাক স্মৰণ কৰে, কিয়নো দুখী হয়। এইয়াও খেল। তোমালোকে আধা কল্পৰ পৰা স্মৰণ কৰি আহিছা। তেওঁ আহে সেইবাবেইতো শিৱ জয়ন্তী উদ্‌যাপন কৰে। তোমালোকে জানা - এতিয়া আমি বেহদৰ পিতাৰ সন্তান হৈছোঁ। আমাৰ সম্বন্ধ তেওঁৰ লগতো আছে, লৌকিকৰ লগতো আছে। বেহদৰ পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পৰিত্ৰ হৈ যাবা। আত্মাই জানে এয়া লৌকিক পিতা, সেয়া পাৰলৌকিক পিতা। আত্মাই পাৰলৌকিক পিতাকহে মাতে। আত্মাই কয় - হে ভগৱান, অ' গড ফাদাৰ। যেতিয়া পিতা ঘৰতে বহি আছে তেন্তে আকৌ অ' ফাদাৰ বুলি কিয় মাতে? আত্মাই সেই অবিনাশী পিতাক স্মৰণ কৰে। তেওঁ কেতিয়া আহি নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰে - এয়াও তোমালোকে এতিয়াহে বুজি পোৱা। নিশ্চয় কোৱা হ'ব কলি যুগৰ অন্তত আৰু সত্যযুগৰ আদিৰ সংগমতে আহিব। কলিযুগৰ আয়ুস আকৌ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। মানুহে ভগৱানক পাবলৈ কিমান ঘুমুতিয়াই ফুৰে। সকলোতকৈ বেছি ভক্তি কোনে কৰে? তেৱেঁই প্ৰথমে পাব লাগিব। বাবাই বুজাইছে - প্ৰথম-প্ৰথম তোমালোকেই ভক্তি আৰম্ভ কৰা। তোমালোকেই প্ৰথমে জ্ঞান পোৱা উচিত। তোমালোক আগতে আসুৰি গুণৰ আছিল। এতিয়া তোমালোক দৈৱী গুণবান দেৱতা হৈছা। ইমান উচ্চ স্বৰ্গৰ তোমালোক মালিক হৈছা। তাৰ প্ৰতিটো বস্তুৱেই ফাষ্টক্লাচ (উৎকৃষ্ট) হয়। তোমালোক বহুত ডাঙৰ মানুহ হোৱা। তোমালোকৰ কাৰণে তাত হীৰা-অলংকাৰৰ মহল তৈয়াৰ হ'ব।

যেতিয়ালৈকে ব্ৰাহ্মণ নোহোৱা তেতিয়ালৈকে শিৱ বাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰিবা। শূদ্ৰই উত্তৰাধিকাৰ ল'ব নোৱাৰে। এয়া যজ্ঞ নহয় জানো। ইয়াত ব্ৰাহ্মণ নিশ্চয় লাগিব। যজ্ঞ সদায় ব্ৰাহ্মণৰে হয়। শিৱক ৰুদ্ৰ বুলিও কোৱা হয়। গতিকে এয়া হ'ল ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। ৰুদ্ৰ শিৱ বাবাই এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ ৰচিছে। ভক্তি পুৰা হ'লে যজ্ঞ ৰচা হয়। মানুহে যজ্ঞ ৰচে ভক্তি মাৰ্গত। সত্যযুগত দেৱতাসকলে কেতিয়াও যজ্ঞ আদি ৰচনা নকৰে। কিন্তু এইয়া হৈছে ৰাজস্ব অশ্বমেধ অবিনাশী ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। এই নামেৰে শাস্ত্ৰটো গায়ন আছে। ভক্তি আৰু জ্ঞান আধা-আধা। ভক্তি হৈছে ৰাতি, জ্ঞান হৈছে দিন। এইয়া বাবাই বুজায়। সদায় বাবা-বাবা বুলি কৈ থাকা। বাবাই আমাক বিশ্বৰ মালিক বনাবলৈ ওলাইছে। অতিকৈ মৰমৰ বাবা। তেওঁতকৈ বেছি মৰমৰ দুনিয়াত কোনো হ'ব নোৱাৰে। আধা কল্প পিতাক স্মৰণ কৰিছা। এতিয়া জানিছা আমি সেই পিতাৰে হৈছো। পিতাই কয় গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পিতাক স্মৰণ কৰা। সকলোৱেতো ইয়াত থাকিব নোৱাৰে। হয়, সেই বাবাৰ ওচৰত গৈ থাকিব পাৰা। ক'ত? কোনজন বাবা? তেওঁৰ নাম কি? শিৱবাবাৰ ওচৰত ক'ত থাকিবা? পৰমধামত। তাত সকলো আত্মাই থাকিব পাৰে। ইয়াততো থাকিব নোৱাৰা। ইয়াততো অলপ সংখ্যকহে থাকিব। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞান ল'ব লাগে। এয়াতো পঢ়া নহয় জানো।

যাকেই লগ পোৱা যায় তেওঁকে এনেকৈ ক'ব লাগে - দুজন পিতা আছে - লৌকিক আৰু পাৰলৌকিক। দুখত পাৰলৌকিক পিতাকেই স্মৰণ কৰা হয়। সেইজন পিতা এতিয়া আহিছে। অতিকৈ মৰমৰ শিৱবাবা। কৃষ্ণও সকলোৰে মৰমৰ হয়। কিন্তু শিৱবাবা হৈছে নিৰাকাৰ আৰু কৃষ্ণ হৈছে সাকাৰ। কৃষ্ণক সকলোৰে পিতা বুলি কোৱা নহয়। তেওঁ হৈছে বিশ্বৰ মালিক। তেওঁকো গঢ়োৱাজন হৈছে শিৱবাবা। দুয়োজনেই মৰমৰ। কিন্তু দুয়োজনৰ মাজতো বেছি মৰমৰ কোনজন? 'শিৱবাবা' বুলিয়েই কোৱা হ'ব। শিৱবাবায়েই কৃষ্ণক এনেকৈ গঢ়ি তুলিছে। বাকী শ্ৰীকৃষ্ণই কি কৰে? একোৱে নকৰে। তমোপ্ৰধান আত্মাসকলক পিতাই আহিহে সতোপ্ৰধান বনায়। গতিকে গায়নো তেওঁৰেই নহ'ব জানো।

কৃষ্ণতো শিশু, তেওঁৰ নৃত্য আদি দেখুওৱায়। শিৱবাবাই কি নৃত্য কৰিব? পিতাই বুজায় - তোমালোক সকলো পাৰ্ৱতী হোৱা। শিৱ অমৰনাথে তোমালোকক কথা শুনাই আছে। অন্য কোনো পাৰ্ৱতী নাই। অৰ্জুনো এজন নহয়, তোমালোক সকলো অৰ্জুন হোৱা। দ্ৰৌপদীও তোমালোক সকলোৱে হোৱা। সেয়া হৈছে দুশাসন যিয়ে নিৰ্বন্ধ কৰে। তেতিয়া মিনতি কৰে - বাবা আমাক ৰক্ষা কৰা। বাবাই কয় - সন্তানসকল, নিৰ্বন্ধ কেতিয়াও নহ'ব। দেখুওৱাও হয় যে যেতিয়া দ্ৰৌপদীক নিৰ্বন্ধ কৰি আছিল তেতিয়া শ্ৰীকৃষ্ণই দ্ৰৌপদীক 21 খন শাৰী দিছিল। কিন্তু কোনোবাই 21 খন শাৰী পিন্ধে জানো? এইয়াও যেন এক প্ৰকাৰৰ খেলহে দেখুওৱায়। শ্ৰীকৃষ্ণই ওপৰৰ পৰা শাৰী দি থাকে। এতিয়া 21 খন শাৰী কেনেকৈ পিন্ধিব? বাস্তৱত ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে - পিতাই নিৰ্বন্ধ হোৱাৰ পৰা এনেকৈ ৰক্ষা কৰে যে 21 জন্ম কেতিয়াও নিৰ্বন্ধ হ'বলগীয়া নহয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) ভিতৰত বাবা-বাবা বুলি কৈ বাবাৰ সমান মিঠা হ'ব লাগে। আত্মা-অভিমানী হৈ থাকিব লাগে। পঢ়াৰ ওপৰত পুৰা ধ্যান দিব লাগে।
- (2) অতি মৰমৰ (Most Lovely) পিতাক স্মৰণ কৰি পাৱন নিশ্চয় হ'ব লাগে। স্মৰণৰ অগ্নিৰে বিকাৰৰ খাদ আতঁৰাই সঁচা সোণ হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** সমানতাৰ দ্বাৰা সমীপতাৰ আসন লৈ ফাষ্ট ডিবিজনত আহোঁতা বিজয়ী ৰত্ন হোৱা।

সময়ৰ সমীপতাৰ লগে-লগে এতিয়া নিজক পিতাৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলা। সংকল্প, বাণী, কৰ্ম, সংস্কাৰ আৰু সেৱা সকলোতে পিতাৰ দৰে সমান অৰ্থাৎ সমীপত অহা। প্ৰত্যেক সংকল্পতে পিতাৰ সান্নিধ্য, সহযোগৰ স্নেহ অনুভৱ কৰা। সদায় পিতাৰ সান্নিধ্য আৰু 'হাতত-হাত'ৰ অনুভূতি কৰিলে ফাষ্ট ডিবিজনত আহি যাবা। নিৰন্তৰ স্মৃতি আৰু সম্পূৰ্ণ স্নেহ এজন পিতাৰ প্ৰতি থাকিলে বিজয় মালাৰ বিজয়ী ৰত্ন হৈ যাবা। এতিয়াও সুযোগ আছে, অতি পলম হোৱাৰ ফলক (Too Late Board) এতিয়াও লগা নাই।

***শ্লোগান:-** সুখদাতা হৈ অনেক আত্মক দুখ, অশান্তিৰ পৰা মুক্ত কৰাৰ সেৱা কৰাটোৱেই সুখদেৱ হোৱা।*

!!ওম্ শান্তি!!
